

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 4 CUARTOS PER TOT ESPANYA
y 20 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj,
núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals
Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, **Estranger**, 18 rals

L' EDITOR, ALS LECTORS DE «LA CAMPANA»

INMEDIATAMENT després d' estrenarse 'l drama *Mal pare!* tractava l' editor de LA CAMPANA DE GRACIA de honrar al amich carinyós y al autor dramàtic, que ab tant èxit donava á l' escena sa primera obra sèria, entre 'ls aplausos entusiastas de tot lo públich.

Pero trobá una dificultat en la invencible súplica del amich Roca, que á la vegada que autor del drama, es director de aquest periódich.

—Fesme aquest favor, vá dirme: jo agraeixo 'l bon intent que 't guia; pero 'm sembla que lo que tractas de fer, seria mal interpretat.

—¿Es á dir que no podrà ferse per tú, lo qu' hem fet per tants altres, en un cas semblant? Y donchs gen quin sentit parlará LA CAMPANA del teu drama?

—Limitéuvs á extractar lo que diga la premsa local: siga favorable, siga contrari, extracteu lo judici de la premsa: ab aixó crech que n' hi ha prou y massa.

En aquest sentit varem parlar llarga estona, y únicament després de insistir molt, vaig arribar á conseguir del autor de *Mal pare!* que un cop s' haguès donat un número tal de representacions de l' obra, que ja no pogués dirse qu' eram nosaltres los que feyam l' èxit, sino que aquest se debía exclussivament al favor del públich, me deixaria en llibertat de fer lo que tingués per convenient, si bé que sempre sentiria que LA CAMPANA s' ocupés de la seva persona.

—¿Y quantas representacions hém de deixar passar? vaig preguntarli.

—Al menos déu, me vá respondre: la *Associació d' autors catalans* dona un benefici al autor de l' obra que tira deu representacions de dimecres y dissabtes, considerant á la que hi arriba com un èxit. Si la mèva tè aquesta fortuna—que ho dupto—á partir de la décima representació, fés lo que 't sembli.

Ha arribat lo cas. Avuy, dissapte, 's dona la 10.ª representació de *Mal pare!* á benefici del autor, y tant la empresa com la redacció de LA CAMPANA, de qual periódich pèl dia de avuy no més, no n' es director l' amich Roca, ha decidit obsequiarlo ab lo present número extraordinari, en lo qual, com veurán, á més de sos companys de redacció hi prenen part los reputats artistes que 'ns favoreixen ab los seus treballs.

Creym pagar ab aixó un deute de agrahiment á l' amich, y un tribut de admiració al aplaudit autor de *Mal pare!*

I. LÓPEZ BERNAGOSSI.

JOSEPH ROCA Y ROCA.

Es sempre agradable parlar dels amichs, es inútil dir quant ho será per mi ocupar-me de un dels que més he distingit en ma vida, y del que 'm penso qu' es bèn mereixedor d' aquest titol, que avuy se dona sens lò ni sò y com si s' ignorès lo que val y á lo que obliga.

Aquesta circumstancia farà, tal volta, que molts cregan veure apasionament en quant vaig á dir respecte de en J. Roca y Roca, accedint als desitjos del editor del present semanari; pero en defesosa mèva tinch, que tots los apuntes que vaig á consignar estan tant comprovats, que ni deixan lloch á dupte.

Roca y Roca es jove encare, y bèn segur estich que serán pochos los catalans, que saben de llegir, que no hajan passat la vista per alguna de las infinitas planas, que diariament, en una ú altra forma, brollan de sa abundosa y fácil ploma, si es que no 'l coneixen personalment.

Mes com sia que las condicions del periódich limitan l' espay de que puch disposar, pera parlar del autor del drama *Mal pare!*, qual èxit extraordinari

motiva aquestas rallas, deixant digressions de banda, y sens ni tan sols detenirme en consideracions, á que tan se presta l' estudi biográfic de un dels autors més típics del renaixement catalá, me cenyiré á apuntar lo que jo sè y recordo del director de LA CAMPANA, havent tingut que apelat per fer ma tasca á ma memoria y á la de alguns companys, tota vegada que éll, per si, se ha negat resoltament á dar-me cap noticia referent á la seva vida.

Aixó farà que tal vegada no sian tantas com jo voldria; pero culpis á una més de sas genialitats y jamay á mon bon desitj.

Joseph Roca y Roca, nasqué en Tarrassa, que bèn pot estar orgullosa de haver gronxat son bressol, en lo mes de juliol de 1848, segons noticia de un sèu parent.

No havia cumplert dotze anys encare, quan entrá de intern en lo colegi d' Escolapios de la industrial Sabadell, ahont cursá 'ls tres primers anys de segona ensenyansa.

Terminadas las vacaciones, passá á estudiar lo quart any á Vich; cursá 'l quint en l' Institut de Barcelona y á fi de aquell curs prengué 'l titol de Batxiller.

Per aquell temps li sobrevingué la desgracia més gran que pot tenir un bon fill. Apenas cumplerts los disset anys y en lo curt termini de quatre dias, quedá orfe de pare y mare y casi bé abandonat á sas propias inclinacions.

Cercant lenitiu á son dolor, entrá en la Universitat literaria, ahont cursá lo batxillerat en Filosofia y Lletres y casi bé totas las assignaturas de Dret civil y administratiu; pero no sentint afició per la carrera de lleys, al estallar la Revolució de setembre en 1868, se entregá ab la fé y ab la vehemencia que ell sols sab desplegar, á la politica y al periodisme y deixá la Universitat.

En aquells dias vaig conèixerlo. S' estava celebrant l' escrutini de aquellas famosas eleccions de diputats pera las Corts constituyents. Tots los partits politics havian treballat tan com havian pogut y s' esperava 'l resultat ab verdadera frisansa.

Los republicans se havian congregat en lo Club del carrer de la Canuda, ahont s' anavan rebent los partes de cada una de las diferents seccions dels collegis de la ciutat.

Mentres aquests venian, se pronunciavan discursos patriótics; acabavan de parlar en Monturiol, en Robert Robert, l' Altadill y en Clavé; ipobres amichs meus! ¡Tots quatre han mort! De prompte puja á la tribuna un jove, casi un noy, y pronuncia un discurs plé de foch y entusiasm y prenyat de vigorosas y poéticas imatjes que fa esclatar en picaments de mans á la terminació de cada periodo.—«Qui es?» vaig preguntar.—«En Roca y Roca»; 'm respongué en Monturiol, «del Club dels Estudiants.»

Desde aquell dia 'ns coneguerem: després forem amichs y puch assegurar que nostra amistat no se ha interromput ni un sol dia.

Las aficions literarias del director de LA CAMPANA DE GRACIA venen de molt lluny. Als dotze anys, entusiasm per las narracions dels combats contra 'ls moros, ja escrigué un apropósit dramàtic sobre la guerra de Africa.

Á Vich conegué á Verdager, Collell y altres poetas llavors noys com ell y avuy gloria de la literatura catalana, y

J. ROCA Y ROCA.

¡MAL PARE! (DIBUIX DE J. LLUIS PÉLLICER).

ENRICH:—En efecte... ella es.

(ESCENA XI.—ACTE II.)

¡MAL PARE! (DIBUJO DE APELES MESTRES).

SISTACHS:—Pauhet, tréute la gorra.

(ESCENA XI.—ACTE III.)

Allà va cansarse, no de treballar; però si de guanyar tan poch y va posarse a vendre periòdichs: algun company devia desbaratarlo, un dia va faltà a dinar, un altre dia va faltà a dormir y al últim no va acostars'hi més. L' autoritat, no sent en Pauhet fill seu, no va poder ajudar al honrat teixidor y aixis lo va perdre, si bé que després l' ha vist algunes vegades, uns cops ab bolet y americana com un senyoret y altres espitregat y perdut que feya llástima.

En Simon ha trobat per fi la casa ahont viu: un mal casutxo de la Fransa xica: la dispesera li ha dit que no hi menja; però que hi dorm, si bé que las nits que té feyna no hi va fins a la matinada — «Ja ho véus pobre xicot, treballa de nit!» diu en Simon, y explica que després de esperar-lo fins altra hora, li ha deixat una esquela citantlo per l' endemà. «Li he dit qu' ets lo seu pare, que acabas de arribar de América y que portas quartos, aixó l' interessará y demà l' tenim aquí.»

«¿Qué no donaria jo perque vingués aquesta nit mateixa!» exclama Enrich acompanyant a Simon a pendre alguna cosa.

Queda sola l' escena: la llum de la lluna passa a través dels vidres del balcó. Un lladre talla un vidre ab un diamant, franqueja la entrada y espanya un moble, omplintse las butxacas de bitllets de banch. Enrich lo sorprén y l' lladre fuig. Enrich li dispara un tiro y al anarli a disparar l' segon, un núvol tapa la llum de la lluna. S' alarma la casa: compareixen Simon, Carlos y un inspector de policia y per fi un sereno que porta al lladre ferit de un bras. Enrich lo regoneix y recobra l' bitllets de banch. L' inspector pregunta al prés.

«Com te dius?»

«Pau Vallés» contesta.

Es lo fill d' Enrich. Lo pare que va abandonar-lo n' ha fet un lladre.

Enrich se posa las mans crispadas al cor, y es tal l' emoció qu' experimenta, que cau mort desplommat en un silló.

«Tant de bé li ha fet Déu!» exclama Carlos.

Aquest es, breument extractat, l' argument del drama *Mal pare!* No hem vacilat en publicarlo, per satisfer l' interès dels moltíssims lectors que té la CAMPANA DE GRACIA fora de Barcelona, creyent per altra part que als de aquí, fins als que han vist l' obra, no l' s' d'olrà renovar las impresions que l' s' ha produhit, y poder conservar l' hermosa escena del teixidor Sistachs.

TEATRO DE NOVEDATS

Funció extraordinaria per avuy dissapte

ORGANISADA PER

L' ASSOCIACIÓ DE AUTORS CATALANS

A BENEFICI DE

D. J. ROCA Y ROCA

autor del aplaudidíssim drama en quatre actes

¡MAL PARE!

Després de representarse aquesta obra tan celebrada per última vegada en lo torn de la Associació, se donará la segona representació de la aplaudida pessa en un acte del Sr. Llanas, titulada:

DEL FOCH A LAS BRASAS

A un quart de nou

Palcos: 6 pessetas.—Butacas ab entradas, 1 peseta 50 cèntims.—Entrada a la platea y primer pis: 75 cèntims.—Entrada al segon pis, 50 cèntims.

NA curiositat.

De tal pot calificarse l' telégrama del govern que va rebre l' nostre governador D. Cayo Lopez, dihentli que quedava autorisat per declarar falsos los rumors relatius a alteració del ordre en algunas provincias, y en qual telégrama s' hi afegia:

«Ja pot desmentirlos anticipadament»
O com si diguésem: desmentíxi'ls avants de que corrin.

Qualsevol se figuraria en vista de aixó que ningú més que l' govern sab quan han de succehir certas cosas.

L' indole especial del present número y la falta d'

espay fa que no contestém avuy a las cartas que duhem rebudas durant la present senmana.

En la próxima procurarem quedar bé ab tothom.

Un párrafo de 'n Mañé y Flaquer:

«Será una eterna gloria per la restauració de la monarquia y de la dinastia legitima l' que s' dugués a cap sense prométres ni donarse una recompensa, y sense derramarse una gota de sanch.»

En efecte: no va donarse cap recompensa.

En quant al tercer entorxat de 'n Martínez Campos li va neixe expontáneament, com los panallons.

S' han fet candidaturas sagastinas per la provincia de Barcelona: va durlas totas frescas de Madrit en Rius y Tauler, y apenas publicadas ha comensat la mari-morrena en lo camp de la situació.

L' altre dia ab una mica més hi ha pinyas, entre un candidat desairat y un cert arcalde.

Si la disputa arriba a passar a vias de fet, l' arcalde, que per cert tragina unas grans patillas, hauria dit:

—A mi, no hi ha possibilitat de que ningú 'm donga una bofetada. Porto un cuixí de crin a cada galta.

Los canovistas y 'ls de 'n Romero Robledo continúan tirantse 'ls trastos pel cap.

Aquells diuen qu' en Romero Robledo es un ningú. Y aquests replican qu' en Cánovas es un cap plè de vent.

¿No saben qui t' raho, per mi?

Los uns y 'ls altres.

¡Pobres bisbes! Tant que diuen d' ells, que si arplegan tants quartos, que si no pensan més que en fer negoci... que aixó y que alló...

¿Saben quant guanya cada un d' ells?

Aquí tenen al de Madrit: aquest pobre senyor, després de mortificarse anant tot lo dia en cotxe, y dinant molt sovint a Palacio y sufrint molestias per l' istil, no guanya més que 27,865 duros l' any ó com si diguéssim 76 duros cada dia.

Ja ho veuen... ¡una miseria!

Moda de la temporada: conferencias a tort y a dret. Tothom conferencia.

En Romero Robledo ab en Lopez Dominguez.

En Jovellar ab la Reyna.

En Martínez Campos ab donya Isabel.

En Sagasta ab en Gonzalez.

En Martos ab en Sagasta.

Quan en una casa hi ha consultas molt sovint, senyal qu' l' malalt está grave.

¿Qui es lo malalt?

Es...

«En el próximo número... se continuará.»

Suposant que l' obertura de las Corts coincidirá ab lo part de la Reyna, s' dona ja per segur que quedará suprimit lo discurs de la Corona.

No 'm preguntin la mèva opinió respecte a aquest negoci, perque...

Perque hi ha materias que son bastat foscas.... y en boca tancada, no hi entran las moscas.

Los conservadors se las prometen molt felissas.

Diuen que la situació actual es interina y que si en Sagasta ocupa l' poder es ab la condició de tornálosel quan ells lo reclamin.

¡Bravísim!

Afortunadament las escombras s' han embaratit, y no hi ha espanyol que no 'n tingui lo menos una.

¡Gran noticia!....

¡Atenció!... En Romero Robledo está escribint.... ¡¡Alerta! una historia.... ¡¡cuidado! dels partits espanyols. ¡¡Ja está!

¿No l' s' sembla que, més que historia, deurán ser unas memorias de viatge?

Perque lo qu' es l' autor, no ha fet res més en sa vida que trasladarse de l' un partit al altre, com aquell que pren vistas.

Encara, qu' ell prenía un' altra cosa...

En Nocedal va arribar a Madrit bo y sa, a pesar de la gran cantitat de vert que varen proporcionarli 'ls carlistas de Barcelona y altres llochs de Catalunya.

¡Ja veuen si es tenir tragaderas!

*

*

Y a propósit de la excursió de 'n Nocedal.

A Manresa va fer una visita al colégi de Jesuitas, ahont s' hi educan los fills d' una multitud de familias.

Y mentres lo pontífice carlista predicava desafortadament contra 'ls liberals y la llibertat, professors,aju-

dants y deixebles aplaudian ab un entusiasme indescriptible.

¿Qué tal? ¡eh!

¡Vaya quin colegi!

¡Quina religió!

Y, lo qu' es més grave,

¡quina educació!

S' ha publicat la pessa en un acte del Sr. Aulés Per no mudarse de pis, estrenada ab gran aplauso en lo teatro de Novedats.

Se ven a ca'n Lopez, al preu de una pesseta.

Declara *El Resumen* que l' general Lopez Dominguez será monárquich fins que l' en tréguin.

Entenémnos:

¿L' han d' en treure ó no l' han de deixar entrar?

De com los ministres compleixen las lleys del país. En Gamazo va passar un dels dias de Carnestolltas a fora de Madrit, entregat al exercici de la cassa.

Aquí als que cassan en temps de veda 'ls prenen l' escopeta y 'ls fan pagar una multa.

Però quan se tracta de un ministre, s' posa la noticia al periòdich y s' alaba la seva destresa.

¡Com si no 'n tinguessen prou de cassar las brevas del pressupuesto!

Tot sovint ocorren robos en las iglesias.

Are ha tocat lo torn a la de Sans.

Y lo més bonich y curiós es que las iglesias son robadas sense fractura de porta, y sense que s' notin senyals del siti per ahont penetran los lladres.

Naturalment ahont s' han de fer los miracles?

—A las iglesias.

¡Quina brometa ab aixó de las eleccions!

Los sagastins están d' alló més escamats y no contra 'ls republicans, ni 'ls conservadors, ni contra 'ls esquerrans, sino contra si mateixos.

Que si en Moret treurá tants diputats; que si en Martos ne treurá tants altres; que si en Navarro Rodrigo treballa per reconstituir lo seu grupo, etcétera, etc., etc.

Aixó es lo que 'ls preocupa.

Y aixó son los fruyts naturals y legitims de la famosa sinceritat.

Apenas va acabar lo Carnaval, en Montero Rios va agafar los trastets y va trasladarse a Galicia.

Sembla que la cullita de diputats no presentava massa bon aspecte, y allà va anarse'n a veure si podia salvarla.

No hi ha dupte que ho logrará, sobre tot si l' abona ab unas quantas credencials.

A Fransa s' ha obert una suscripció pública per fundar l' *Institut Pasteur*, en obsequi del gran sabi que ha trobat lo remey contra la rabia.

La primera llista de suscripció puja la friolera de 242,000 franchs.

Ja ho veuen, per fer tornar ingrats als pobles y enemics dels adelantos de la ciencia, no hi ha res com la República.

També aquí a Barcelona s' tracta de secundar lo projecte, y l' Circul francès ha prés l' iniciativa.

Inútil dir que aquesta simpática societat pot contar desde aquest moment ab l' apoyo incondicional de LA CAMPANA DE GRACIA.

¡PRIMAVERA!

(CANSÓ VERDA... MORALMENT.)

Quan la hermosa primavera deixa alegre l' seu fresch niu, al sentir sos petons màgichs, tot rebrota, tot reviu.

Quan un poble s' treu de sobre los lligams de la opressió, sent també una primavera que li dona un dols petó.

Son esprit vola y s' aixampla contemplant l' inmens espay, hont hi véu punts lluminosos que no havia observat may.

Y al escalf d' un calor màgich sas idees treuen flor, mentres tant que nova vida corra y bull dintre l' seu cor.

Un febrós torrent de sàvia per sas venas s' extremeix,

y entre un coro d' armonias tot rebrota, tot floreix.

¡Dugas, dugas primaveras ara a un temps han arribat!

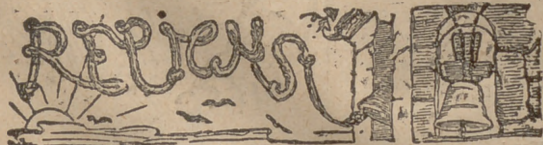
La primavera dels arbres y la de la llibertat.

Lo sol del absolutisme ja s'ha post completament; sos últims raigs tenebrosos s'han perdut pèl firmament. L'actiu esperit del sigle d' hora en hora s'ha obert pas, trepitjant rànçias idees que ha deixat al sèu detrás. Mil barreras poderosas deturarlo han pretengut; resistències, interessos... poch a poch tot ho ha vensut. Inundant las baixas capas de la nostra societat, ha acabat per enflarse dalt del lloch més elevat. Y ara tots, los alts y 'ls baixos, van veyent com se remou lo forsut bras reformista del potent sigle dinou. Ja ha vingut per fi 'l gran dia que ab tanta ànsia hem esperat... ¡Ara, ara va a florir 'l arbre de la santa llibertat!

Tras onze anys d'intensa fosca, sense veure un raig de llum, ni senti un sol cant, ni un eco, ni un vestigi de perfum; avuy s'enfonza 'l vell ídol reclamat pèl foch etern y una hermosa primavera vè a rellevá aquell hivern. La nèu de la tirania al sèu pas s'ha derretit y la serp de la censura mal ferida s'ha encongit. La premsa ha romput las trabas que li privavan lo vol y ara diu tot lo que pensa, lo qu'espera y lo que vol. Aquí esclata una reforma, allí un concepte atrevit, allá una idea fecunda... ¡cóm s'aixampla 'l esperit! ¿Qui no pensa ja ab la sombra que deurán darnos aviat las novas branças del arbre de la santa llibertat?

Tot es vert en nostra pensa, tot es vert en nostre cor: los homes, com las montanyas, rebrotan y treuhen flor. L'ardor viu de la polémica torna a encendre 'l nostre afany, ab lo mateix entusiasme que va animarnos antany. Tot lo antich se torna cendra al calor de la opinió, y 'l país pren per divisa: «¡Avant, avant sense pò!» Ningú resisteix l'empenta d'aquest vent que va volant, omplint de verdor l'atmósfera, aniquilant y creant. La falaguera esperansa rodola per tot arréu, y per ciutats y per vilas no més se sent que una véu: «¡Miréu, miréu com rebrota 'l arbre de la llibertat!» ¡Llástima del cuch-Sagasta que ja se'n ha apoderat!

G. GUMÀ.

MIRIN qu' es molt. Densá que 'l govern tracta d'enviar homes civils a las colonias, los militars fan 'l bòt. Are diuhen que 'ls brigadiers se resisteixen a admetre llochs a Cuba en los punts ahont hi haja gobernadors civils. El ser civil, es un placer... Pero 'l ser governador civil, comensa ja a ser pesat. No obstant, lo govern ne tèn la culpa: ¿que 'ls brigadiers se negan a anar a las colonias? S'hi envian coronels, capitans, tinents y aixis fins a soldats rasos: un ó altre acceptará 'l càrrech. Y en últim extrém soldats d'estany qu'están quiets y no tenan butxacas.

En Lopez Dominguez tractava de organisar un meeting. Pero en Pavia va recordarli que 'ls militars això de assistir a reunions públicas ho tenian privat del metje. Y are 'l general dirá:—No hi ha res al mon qu'entrahanqui tan com la xarrasca. Pero 'ls que 'ns recordém de Alcolea, li replicarém: Tampoch hi ha res qu' en certas ocasions serveixi tant com una bona espasa.

Alguns periódichs que s'ocupan del òrgano dels húsars barcelonins, del Monitor ne diuhen *Moni-tort*. Rectifico. Si per cas, *Mono-Tort*.

Aliansas com la que han contret los romeristas y 'ls esquerrans, suposan personas inteligents que continuará fins després de las eleccions, prolongantse fins que arribin tots plegats a la cassola. ¿Y saben que farán quan hi arribin? Lo de sempre: se la tirarán pèl cap.

Va a fundarse, a París, un gran establiment destinat a la curació de la rabia.

Aquesta nova que hi vist en tres ó quatre revistas, es bastant interessant.... ¿Pèls gossos?

—No, pèls carlistas.

A Granada han tornat a repetirse 'ls temblors de terra.

Pero entenémnos; aquestos temblors son per sota. Los que s'han de sentir per sobre comensarán a la major brevetat. Y serán generals.

Las reunions que 'ls romeristas y 'ls esquerrans de Madrid celebran cada dia pera parlar de negociis electorals, s'efectúan en lo cassino de 'n Romero.

Los de Barcelona no sè si s'han reunit encara; pero si acás, ja 'm penso ahont. —¿A la plassa de toros? —No senyor: a la bunyoleria del Tio Nelo.

Diu un periódich:

«Se tracta de construir varios cañoneros pera guardar las costas.» Bè; pero y als cañoneros ¿qui 'ls guardará?

¿Qué no ho saben? En Bismarck y 'l Papa son d'allò més amichs, y tot lo dia s'están omplint d'obsequis y finesas.

Un bromista deya, parlant de això: —Sí; ara 'l Papa diu que a n' en Bismarck lo farà escolá honorari de la iglesia de Sant Pere, y en Bismarck, en pago, nombrará al Papa cantinera d'un regiment d'hulanos.

Vaja... lo de sempre. A Andorra han tornat a haverhi escándols, tiros y desgracias. Y tot, segons sembla, gracias a la intemperancia del bisbe Caixal, que tot ho fa anar de dalt a baix. Desde que aquest bon senyor es bisbe de Urgell, Andorra verdaderament sembla Andorra.

Diu que en Bismarck fa temps que no 's troba gayre bè. Deu tenir un empaig d'islas.

Sembla que 's tracta d'establir aquí a Barcelona una escola de veterinaria. No m'hi oposo, al contrari, ho celebro. Com en pocas capitals se veuhen cosas tant lletjas, y aquí hi ha tants animals, que lo que 'ns sobra de metjes 'ns falta de manescals.

Assegura un periódich que al arribar en Nocedal a Madrid no amagava a ningú 'ls preparatius que fan los carlins per tirarse al camp en la primavera próxima. A parlar francament, no 'ns extranya gens ni mica. Per la primavera, al camp. Es quan l'erba es més tendra y apetitosa.

Ha sigut robat lo magatzém de rentas estancadas de Almeria. Los lladres se'n han endut una grossa cantitat de tabaco. ¡Infelissos! Estich segur qu'en lo mateix pecat trobarán la penitencia. Ells que se 'l fumin. Ja ho sab tothom: lo crim de fumar-se aquesta mena de tabaco tèn pena de la vida.

Fa poch que a Madrid va quebrar lo bolsista Sr. Rey, deixant un descubert de 40,000 duros. ¡Un Rey que quiebra! ¡Vaja, l'ofici está perdut!

L'altre dia en Martos va anar a fer una visita a n' en Sagasta. D. Práxedes lo va rebre somrient y fins va ferhi la brometa dibentli:

—D. Cristino: dels obstinats es lo reyne dels cels. Desseguit va coneixe que hi anava a mendicar districts. Y en efecte, en Martos va parlar molt dels seus amichs que aspiran a ser diputats; y en Sagasta va regalarli un cigarro de l'Habana.

—No son aquestas brevas las que jo desitjo, contan que va dir en Martos.

Y al sortir de l'entrevista, exclamava: —Aquest mano s'ha figurat que donantme un puro quedaria content com un xitxaretlo de la primera volada.

¡Pobre Sagasta! En Martos ja li ha mossegat la colilla. Are 'l dia menos pensat se 'l fuma.

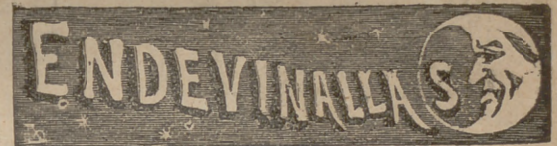
Sembla que a l'iglesia de Sant Agusti continua tapat ab una cortina l'altar ahont se venera aquella célebre imatge de la Verge que plorava.

¡En quin temps hém arribat que hasta una imatge divina tèn de plorar d'amagat, tèn de plorar tras cortina!

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pa-sa-rell.
2. SINONIMIA.—Porta.
3. CONVERSA.—Tona.
4. TERS DE SILABAS.—
PI A NO
A NI TA
NO TA RI
5. GEROGLÍFICH.—Com més vells, més experiencia.

XARADA.

Dos-hu sempre fástich fa, y a més persona deixada, y es cosa que no m'agrada puig no la puch suportá.

Primera-quarta—tercera n' es un acellet de gavia ab qui sempre la mèva avia passa 'l dia joganera.

Puig aixis molt ne distréu a la Tres-dos qu' es sa neta, y com que la tèn distreta may plorar la sentiréu.

Nom de dona es ma Total que m' inspira una xarada, puig n' es ella molt salada sens gastarne gens de sal.

V. CARLOS SERVOLE.

ANAGRAMA.

Lo Tofol a la Quimeta la total li va tocar y encar que la tot a n' ella al últim li ha dispensat.

DOS TREMPATS.

TRENCA-CAPS.

PAULA TIRA LOS

Formar ab aquestas lletas lo nom de una població catalana.

GORRO-FRIGI.

TERS DE SILABAS.

.. ..

.. ..

.. ..

Primera ratlla vertical y horizontal: nom de dona.—Segona: idem (diminutiu).—Tercera: idem.

J. TEROM Y D.

GEROGLÍFICH.

DO SI LA SOL FA

DOS CASATS AB FILLS.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA

DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de varios idiomas. Véndese a 4 reales. Libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mítj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

IMPRESIONS DE UN ESPECTADOR durant la representació del drama ¡MAL PARE! (DIBUIX DE M. MOLINÉ).

A LA PORTA DEL TEATRO.—¡Vaya un título!... ¡Mal'pare! ¡De fijo que será algún esperpento.

ACTE PRIMER.—ALGUNOS MINUTS DESPRÉS DE COMENSAT.—May hauria dit que un drama pogués tenir tan interés.

ESCENA ENTRE D. CECILIO Y ENRICH.—¡Y qué n' hi há de pastanagas que 's deixan engatussar pels quartos!

QUAN ENRICH ABANDONA AL SEU FILL.—¡Canalla!

ACTE SEGON.—APARICIÓ DE DOÑA TULA.—Ja, ja, ja... ¡Quin típol...

REVELACIONS DE D. CECILIO A ADELA.—¡Uy, uy, uy!...

AL TROBARSE ENRICH EN PRESENCIA DE MARIA.—¡Ay, ay, ay!...

QUAN D. CECILIO DESPEDEIX A MARIA.—¡Aixó es una infamia!

ACTE TERCER.—ENRICH ESPlicas DESVENTURAS MATRIMONIALS.—¿Y donchs qué 't figuravas, papanatas?

QUAN SIMON SE PRESENTA A RECULLIR LA MESADA.—¡Quina sangonera!

ESCENA DE 'N PEP SISTACHS.—¡.....!

FINAL DEL ACTE TERCER.—¡Mare de Déu Santíssima!

ACTE QUART.—QUAN ENRICH S' ESPONTANEJA AB CARLOS.—¡Pobre Enrich! ¡Quina llástima fá! Déu vulga, que trobi al seu fill!

APARICIÓ DEL LLADRE.—¿Y are?

MORT D' ENRICH.—¡Quina llissó més horrenda!

AL SORTIR DEL TEATRO.—¡Quin drama!... ¡Quin drama!... M' ha fet riure, m' ha fet plorar, m' ha enternit y m' ha interessat molt!... Si 'l fan cent vegadas, cent vegadas hi torno!